

28. navadna nedelja – leto A

Prilika o svatbi

Jezus jim je spet spregovoril v prilikah. »Nebeško kraljestvo je podobno kralju, ki je napravil svatbo svojemu sinu. Poslal je svoje služabnike, da skličejo povabljene na svatbo, vendar ti niso hoteli priti. Znova je poslal druge služabnike, rekoč: ›Povejte povabljenim: Glejte, pojedino sem pripravil. Moji voli in pitana teleta so zaklani in vse je pripravljeno; pridite na svatbo!‹ Ti pa se niso zmenili, temveč so odšli: eden na svojo njivo, drugi po svoji kupčiji; ostali pa so zgrabili njegove služabnike, jih osramotili in pobili. Kralj se je tedaj razjezil in poslal svojo vojsko, da so pobili tiste morilce in njihovo mesto požgali. Nato je rekel svojim služabnikom: ›Svatba je pripravljena, toda povabljeni je niso bili vredni. Pojdite torej na križišča in povabite na svatbo, kogar koli najdete.‹ Služabniki so odšli na poti in zbrali vse, ki so jih našli, hudobne in dobre, in svatovska dvorana se je napolnila z gosti. Ko je kralj prišel pogledat goste, je opazil tam človeka, ki ni imel oblečene svatovske obleke. Dejal mu je: ›Prijatelj, kako si prišel sem, ko nimaš svatovske obleke?‹ Ta pa je molčal. Tedaj je kralj rekel strežnikom: ›Zvežite mu noge in roke in ga vrzite ven v najzunanjejšo temo. Tam bo jok in škripanje z zobmi.‹ Veliko je namreč poklicanih, a malo izvoljenih.« Mt 22,1-14

Svatba in svatovsko oblačilo ...

Današnji evangelij je pravzaprav dopolnjen pogled evangelija prejšnje nedelje. Zadnjič smo slišali, da se bo vzelo nebeško kraljestvo tistim, ki ne bodo dajali sadov. Današnji evangelij pa govori o svatbi. Povabljeni, očitno presiti vsega, se za vabilo na svatbo ne zmenijo.

V obeh primerih je dobrina vzeta tistim, ki jim je bila zaupana. V prvem je bila ta dobrina vinograd, v drugem svatba. Niti viničarji niti gostje niso dojeli lepote tega, kar jim je bilo dano. Rezultat tega omalovaževanje je bil sicer različen. Viničarji so imeli vinograd, a sadov niso hoteli deliti z drugimi. Povabljeni pa se za svatbo niso zmenili in so zato pobili tiste, ki so prišli z vabilom. Prvim se je zdelo, da jim nihče ne more vzeti vinograda, drugi pa so mislili, da se jih svatba ne tiče in so prav tako mislili, da jim te svobode zaničevanja ne more nihče odvzeti.

Na koncu so vsi na istem! Vsi brez dobrine - vinograda in svatbe - ter hkrati brez domnevne svobode -pobiti.

O čem govori Jezus? Najprej lahko razumemo svatbo zelo široko. Jezus nas vabi k dobremu. Če se bomo odzvali na vabilo, bomo tega deležni, če ne, pa ne.

Takšna dobrina je npr. naša dežela Slovenija. Bog nam jo je podaril. Če jo bomo ljubili, če bomo zanjo skrbeli, če nam bo nekaj pomenila, se bomo te vrednote zavedali. Ohranjali bomo najprej svoj jezik, skrbeli za družine, vzgajali mlade k vrednotam in delu, skrbeli za politično kulturo, skrbeli za razvoj gospodarstva in kmetijstva itd. K temu smo povabljeni vsi, ne le

peščica politikov. Povabljeni smo, da ustvarjamo človeka in družbo, ki bosta sposobna skrbeti za kulturno in naravno dediščino naše dežele.

Kaj se bo zgodilo sicer? Prišli bodo tujci in jo poselili, mi pa bomo v manjšini brez besede. Maščevanje bo prišlo samo. In kdor si bo kot nepovabljeni domišljjal, da je tu doma, bo kaznovan kot tisti, ki je bil brez svatovskega oblačila.

Mogoče se sliši preveč črnogledo, pa vendar: Koliko naredimo, da bi poskrbeli za zaupano nam deželo, za povabilo, da v njej 'svatujemo', da se je veselimo?

Kaj še je svatba, na katero smo povabljeni? Nedvomno Cerkev, znamenje božjega kraljestva tu na zemlji. Povabljeni smo, da jo gradimo, oblikujemo in prinašamo sadove. Povabljeni, da se veselimo tega daru: daru zakramentov, božje besede in daru občestva. Pa smo resnično veseli tega povabila. Se zavedamo daru, ki nam je podarjen?

Ali se zavzamemo najprej, da bi bili te svatbe v celoti deležni. Se potapljamo v skrivnost zakramentov, da bi jih dojemali v globini in iz njih živeli?

Če nam v gostilni natakari ali pa v trgovini prodajalka prinese nekaj, česar nismo naročili, kar ni dobro, se verjetno zavzamemo, da bi dobili tisto pravo. Pa v Cerkvi? Smo zavzeti za dobro ponudbo, za več? Ali le užaljeni odidemo in ne iščemo ničesar več? Se zavedamo, da je povabilo na svatbo hkrati odgovornost, da se je udeležimo in da tam sodelujemo? Če ne bomo zavzeti za Cerkev, se bo preselila v nekdaj misijonske dežele, kjer jih razveseljuje. V našem narodu se že dolgo razrašča vraževerje, plakati nas vabijo celo na satanistične koncerte, cerkve se praznijo, prepirali smo se že o mošejah itd. Kdo bo prišel na svatbo? Cerkve bodo napolnili le še reveži, ki bodo čutili potrebo po odrešenju.

'Pravovernim' je odveč vsako spraševanje o tem, ali je bogoslužje prazno in oddaljeno današnjemu človeku, zahteve vernikov po občestvu se jim zdijo brezpredmetne, mladina jih vznemirja in jim gre na živce, ker ruši tradicijo ipd. Zdi se, da je to drža tistega samoumevnega gosta brez svatovskega oblačila. Mislim, da je Jezus v njem videl farizeje. Na kateri strani se znajdemo?

Dragi bratje in sestre. Skušajmo se zavedati svatbe, na katero smo vedno znova povabljeni. Skušajmo bolj vzljubiti lepoto, kot pa se upirati zahtevnosti, ki jo prinaša. Povabilo na svatbo od nas zahteva odgovor v vsakem trenutku življenja, od vsakega na svojem mestu.

Izogibajmo se samoumevnosti, da nas ne doleti usoda človeka brez svatovskega oblačila.